

מגילה נקראת פרק ראשון מגילה

ת.

עין משפט
נר מצוה

נר א מיי פ"ו מהלכות
נדרים הלכה ג סמג
לאוין רמב טוש"ע י"ד
סימן רכא סעיף א:
נה ב מיי פ"ד מהל'
מעשה הקרבנות הל'
ה סמג עשין קפה:
נר ג מיי שם הלכה ד
[ופ"א מהל' נדרים
הלכה ב]:

בז ד ה מיי פ"ב מהל'
מחוסרי כפרה הלכה ו
ופ"ו מהלכות איסורי ביאה
הלכה ז ח ופ"א מהלכות
מטמאי משכב ומושב הלכה
ב] סמג עשין רכא:

מוסף רש"י

אין בין המודר הנאה
 מהירד. חמטו דערין
 שאלה יהא נשם נשם ער
 למודר ממנו מאכל.
 שאלה דערין אלף הנאה
 שאלה אלף דריטא
 הורגל. עגור חמטו
 וקולף דרכו וכלים שאין
 עושין בהן אוכל נפש.
 חמטו נכלים על דבר
 שאין עושם נסם מאכל,
 חמטו חמטו
 דריטא הנאה
 שאלף שאלף דרכו
 שחמטתם נכלים, אלף מודר
 ממנו חמטו חמטו חמטו
 נלף אלף דערין ממנו אלף
 חמטו (דריטא). ויתור
 מאכל במודר הנאה.
 נשם נשם שמודר הנאה

[illegible]

רבינו חננאל (המשך)

שֶׁל אֶף לִקְרֹב. מִיָּד
מִנֵּה הַכְּתוּב שֶׁנִּי
יִזְכֹּר, זֶה חֻבּוֹ, וְקֵרָא
שֶׁנִּי אִישׁ יֵשׁ
טֵמָא, עוֹד חֹזֵר הַכְּתוּב
אֲחֵר וּמִנֵּה שֶׁלֹּם,
כִּיבֹד אֲחֵת
שֶׁלֹּם שְׁתֵּי מִזְכֹּרֵי הֵרִי
שֶׁלֹּם, שֶׁנִּי זֹאת
תִּהְיֶה שְׁמוֹמָתוֹ כִּיבֹד
נֶרֶךְ שֶׁלֹּם, לְמַד יֵשׁ
בְּדָן אֶל טִימָא, כְּלוֹמַר
רִדְנָא וְכִפְר עֲלֵיו הַכֵּן
יֵאֵיִת מְבִיא קֶרֶב אֵין
לֶךְ שְׁתֵּי. מִיָּין וְלִהְבֵּא
אֶפֶר טֵמָא, וְאִיצְטְרֵחַ
מִזְכֹּר, שֶׁנִּי טִימָא
וּפְשֻׁטָּה הִיא.

אָר דריטע הרגע ובלים שאין עושיין בהן אוכל נפש. למוד
הנאה אסור בהן ומודר מאלל מותר במקום שאין משכירין
אלל במקום שמשכירין בפרועה אסור בלי' במודר מאלל דלוחה
פרועה דלוחה לקנות ממנה מאלל אלל בלי' עשושין בהן אוכל נפש
אסור אפילו בפתות משוה פסול

כיון דהו אולכ נפש: **דריסת** הרגל הא **א** קפדי אינשי. קשה דהא בחזקת הבתים (יב"ד דף טז:) קאמר בגמרא אלו דברים שיש להם חזקה ואילו דברים שיש להם חזקה ומי מעמיד בהמה בחצר אין להם חזקה ומוקיף לה הם בשותפין דבהשפעה כדי לא קפדי ופירי והתני השותפין שגורדי האמה זה מזה אקרוין לינשם בחצר ומשני לה הם מיהו שמעיין לה מיהו לדריסת הרגל קפדי ולא קשה ^(א) מההיא דהתם פירק בחבא דביא (דף נט:) דמשני תנאי דלעולם לא קפדי ומני ר' אליעזר היא לרמא התם מיידי בשותפין אבל שאר אינשי ודאי קפדי אבל הכא קשיא דמיידי בבתם צמי ארס ואפי' הכי קאמר דלא קפדי ומוכר ר"ת דהא מיידי בנצקעה לא קפדי כי שום ארס ופספס הוא לומר כן ^(א) דומיא ^(א) (דרישא) דכלים שאין עושין בהן אולכ נפש דמיידי שאין משכירין כיוצא בהן דמוקמינן לה דברים (דף נב:) כרבי אליעזר ^(א) :

אין בין גדר לַגְרֵבָה. קשיא אַמאי
לֹא תִנִּי שִׁנְדָּה בָּהֶּה מִן
הַמַּעֲשֶׂה דְלִמְכִּי (דברים מ) וְחִצְתָּ
שְׁלָמִים גְּזִי מִשְׁעָר וּדְדָר אִינוּ בֵּין אֵלֶּה
וְהַחֹלּוּן וְעוֹשֵׂה דְלִמְכִּי הֵרֵ עָלֵי הוּא
(ג) (דף טו) ו"ל דִּמְנֵי דִלֵּן לֹא תִנִּי לֵיהּ
מִשּׁוּם דְּלִיירִין בִּקְרָבָן שְׁהוּפְרָשׁ כִּבְר
וְשִׁמְעִין דְּלִין חִלּוּק עֲשִׁיבֻדְתָּן אֲבָל
בִּקְרָבָן שֶׁלֹּא הוּפְרָשׁ פְּשִׁיטוֹ לִיֵּה שִׁשׁ
הִרְבֵּה חִלּוּקִים אֵין נִמִּי דִּלְמַנָּה וְשִׁיר
וְנִיֵּה דְלִין בֵּין קְאָמֵר דְּמַשְׁכָּה וְדִיֵּה
דְּקוֹק כְּדִלְמָר בְּמִרְבּוֹה (ב"ק דף קכ
ו)ס) מ"מ לֹא קְשִׁיָּא דְמַסַּכְתָּ תַּעֲמִית
(דף ג: ו)ס) אֲשַׁכְּחֵן אֵין בֵּין דְּשִׁיר
דְּקְאָמֵר אֵין בֵּין שֶׁלֹּא אֲמֻעִיּוֹת וְכִי
מִיַּמָּא תִנָּה וְשִׁירֵה וְהֵא אֵין בֵּין קְשִׁיָּא
וְפִירִין וְתַסְבִּירֵה אֵין בֵּין דְּרוּקֵה אֵין אֲמִי
שִׁיר חִיבָה וְשִׁמִּי אֵין מִשּׁוּם חִיבָה לֹא
שִׁירָה הוּא מִכָּל מָקוֹם מִשְׁמַע דֵּאֵי
הוּא מִשִּׁיר לִיֵּה לֹא הוּא קְשִׁיָּא לִיֵּה כֻלָּ
אִף עַל גַּב דְּקַמִּי אֵין בֵּין ˆ
יג ספֵּרִים דְּגֵרָסִי

אם היה זו ומזרע ופסק מזוב ולא
 נזונה והולך מיד ועולה לו לספירת
 ונטר מלגמא משכב ומושב ולגמא
 נילה שניה כדכתיב במזרע (ויקרא
 ע"י יגלה את כל שערו וגו') ודחף
 וזובו וספר. להכי סמך ספירה אלל
 טעון ספירת שבעה. בתמיה. אחר
 ומתח וז מהיכן יתעטע מפסירה:
 שומת

מר אם בתיים טמא בשלש לא כל שכן, למה כתב
שאריות חייב אף בקרבן. ואקשינן ואימא שתיים
אם, ראה שלישית חייב בטומאה ובקרבן. ופרקינן
ומקצת אין מביאין קרבן, ואם תאמר כי בעל שתי
שלש, אלא שכבר הקדים וראה שתיים וכבר נתחייב
ואיצטור דר' סימא, לברר כי בשתי ארוכות
לא מוזבד דהו' אמיא שתיים לקרבן שלש לקרבן

ה. מודר הנאה חמור ממודר מאכל:
נאה אסור ליכנס לביתו והמודר
ששין **בהן אוכל נפש**. מותר להשאיל
ממנו משכירין כיוצא בהן אבל במקום
הדיא¹

מתני' ^אאינן בין
 למודר ממנו מאכל א
 שאין עושין בהן אוכל
 כלים שעושין בהן א
 דריסת הרגל: הא
 רבא הא מני רבי אלי
 במודר הנאה: **מת**
 לגדבות אלא שהנה
 וגדבות אינו חייב באו
 בל תאחר זה וזה ש
 נדר האומר הרי עלי
 האומר הרי זו עולה
 נדרים מתו או גנב
 גדבות מתו או גנב
 באחריות מנהני מילי
 לכפר עליו ר' שמעון
 באחריותו ואת שאינו
 מאי משמע א"ר יצחק
 עלי כמאן דטעין אכת
 בין זב הרואה שתי ד
 קרבן: **גמ'** הא לענין
 שבעה זה וזה שוין
 רבי סימאי אומר ^אמנ
 טמא שלש וקראו מ
 לטומאה ושלש לקרב
 ולא לקרבן שלש לקר
 עד שלא ראה שלש ר
 לקרבן ולא לטומאה
 ס"ד דתניא ^אוכפר
 מזווב מקצת זבין מב
 אין מביאין קרבן הא
 שטים אינו מביא או
 ראה שלש אינו מביא
 שלש ראה שטים ו
 ואיצטריך מזווב דא
 אמינא כי קושיין ק
 מזווב לא ידענא כמ
 דרבי סימאי והשתא
^אוכי יטהר הוב מזווב
 מיבעי ליה לכדתניא ו
 מזווב [מזווב] ולא ^אכ
 הלימוד על זב בעל
 ספירת שבעה והלא
 משכב ומושב לא יה

וְדַמְשֶׁעַ מֵהָאֵי קָרָא לֹא יִדְעִין מֵאֵי
וְשֵׁלֶל: **לְנַפְסוֹק מוּזוֹ.** אֵין לָרִיךְ
פְּסוֹק וַיִּמְנֶה: הֵי גִרְסִין בְּתוֹרַת כְּהֵי
אֵין אֲזוּמִים לֹא אֵין סְפִירָה וְנִקְיֻמוֹ
מֵד טְבִילָה לְרֹאשׁוֹ שֶׁ אֲזוּרָה וְהִי
אֵלֶּף עַל שֶׁ עֲרֵךְ לְסְפִירַת מַעֲוָה
יָבֵא אֶל הַמַּחֲנֶה וַיִּשֶׁב מִחוּץ לְהֵלֵא
טְבִילָה קִמְיֵיתָא לְטַהֵרוֹ מִלְּטֻמָּא מִשְׁכָּ
מִלְּטֻמָּא זֶכַּר טָעוֹן סְפִירָה. לִימֵד עַל זֶכַּ
אֵל דִּין הוּא אֵם מַעֲמָא מַשְׁכָּ וּמִ

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. וְסִמְךָ יָדוֹ עַל רֹאשׁ הָעֵלָה וְנִרְעָה לוֹ לְכַפֵּר עָלָיו: וְיִקְרָא אֶד
2. וְעָשָׂה אֹתָם הַכֹּהֵן אֶחָד חֲטָאת וְאֶחָד עֹלָה וְכִפֵּר עָלָיו הַכֹּהֵן לִפְנֵי יי
מִזְבֹּחַ: וְיִקְרָא טו טו
3. וְכִי יִשְׁתַּח וְהָב מִזְבֹּחַ לְסֹפֵר לוֹ שִׁבְעַת יָמִים וְיִסְתַּח וְכִבֵּשׁ בְּגָדָיו וְיִרְחֹץ בְּשׂוֹר בְּמַם חַיִּים וְיִשְׁתַּח: וְיִקְרָא טו יג

הגהות הב"ח

- (א) תוס' ד"ה דריסת וכו' וסבירא הוא לומר כן. ג"כ לזרז לומר לפי זה דה"מ למיפזר אכלים שאין עושין בהם אוכל הא לא קפדי וכ"כ התוס' בפרק חוקת הבתים: (ב) ד"ה אין בין וכו' דכיון דאמר הרי עלי הוי חובה וי"ל:

רבינו חננאל

שָׁוִן לְקַדְרָן: מִנֵּה הַכְּרוֹז שְׁסִים וְאַרְבֵּי יָמֵי יֵהִי זֶכַּר מְשַׁבֵּר וְזִכּוֹ מִמֶּנּוּ הוּא (וְקִרְאָה טו) הֵרִי שְׁמִי וְצִוּוֹת מִנְיוֹת לְכָל וְקִרְאָה מִמֶּנּוּ: שֵׁשֶׁ וְקִרְאָה עֲמֹלָה: לְמִצִּיב וְחַמֵּת שְׁלֹשָׁה עָשָׂר צִוּוֹר בְּצִבְרוֹ בְּשָׂרָה אֶת וְזִכּוֹ אִלּוּ הַחֲמִישִׁים בְּשָׂרָה מוֹזִב (שֶׁס) הֵרִי כִּי שֵׁשֶׁ וְקִרְאָה מִמֶּנּוּ טוֹמַמְתוֹ הִיא: הָא לִיזֵל. הָא שְׁמֵשִׁים טוֹמַמְתוֹ לִנְהֵ פִרְטָן כִּי שֵׁשֶׁ: שֵׁשֶׁ: שְׁסִים לְטוֹמַמְתוֹ. לְכָל חוֹמֵר טוֹמַמְתוֹ: זֶכַּר וְלֹא לְטוֹמַמְתוֹ. חֲמִוּוֹה אֵלֶּה כְּעֵל קִיר בְּעֵלְמָח: רֹאשׁ שְׁסִים. וְהִרִי כְּבִר יִקֵּר לְכָל חוֹמֵר טוֹמַמְתוֹ וְיִמִּי הוֹלִיזָהּ מוֹזִב. מְשַׁעֵם מִתְּחֵלָה וְזִכּוֹ: לֹא

ידענא כמה ראיות. הלא מקלם דמשכא
היא או שלג וארבע או שמים וששלג
ליטבול קודם ספירה אלא משיפסוק י
מתרפא עדיין מנגעו וספר אין אומרו
וזו ולכשיתרפא מתרעתו ליטבול מיד
כלי חרס בהיטט דקין זו. ואף על
גא רוחן במים וטהר ואחר יבא א
יאת בשבו צמים וטהר גא אהני עטילה
וזו ללמוד שאף בשביל מקלם זו
שאררת שמים כו' וה"ג הלא דין

[illegible]